

Дорогоцінний дар Викуплення

Знання про великий план Спасіння нашого Небесного Батька—це воістину незрівнянне благословення. Спокута—головна умова для виконання цього плану, “інакше все людство повинно неминуче загинути” (Алма 34:9). Ще в доземному житті Ісус Христос був призначений стати Спасителем і Викупителем світу. Нелегким було рішення Батька, який послав на мученицьку смерть Свого Сина, однак “так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне” (Іван 3:16). Ісус добровільно прийняв на себе цю місію, показав нам приклад досконалої слухняності і смирення.

Коли ми розмірковуємо про Спокуту, у нас виникає запитання: яку роль вона відіграє в моєму житті? Для мене Спокута—це перш за все віра і надія подолати дві перешкоди земного життя: смерть і гріх. Віра в те, що Спаситель світу—це особисто мій Спаситель, Який любить мене і дає надію на воскресіння і життя вічне. Тому що ми не можемо подолати ці дві перешкоди самостійно, Небесний Батько послав нам Свого Сина, щоб Він став нашим Спасителем і Викупителем. Він дав нам

можливість прийти на Землю, отримати фізичне тіло, піддатися випробуванням, щоб розвиватися, подолати духовну смерть, повернутися в Його присутність і отримати життя вічне.

Я познайомився з Церквою, коли був цілком дорослою людиною, батьком двох дочок. Однак на той час у нашій сім’ї не було достатньо знань про евангелію Ісуса Христа і тому я нескінченно вдячний місіонерам, які принесли світло евангелії і звістку про Спокуту в мою сім’ю. Згодом це допомогло нам уникнути багатьох помилок.

Президент Джеймс Е. Фауст на 171-й генеральній конференції сказав: “Природа Спокути і її впливу на нас настільки безкінечна, настільки незбагненна і настільки глибока, що лежить за межами пізнання і розуміння смертних. Я глибоко вдячний за принцип спасительної благодаті. Багато хто вважає: варто лише визнати, що Ісус є Христос,—і будеш спасений однією цією благодаттю. Але ми не можемо бути спасенні однією благодаттю, бо “знаємо, що це благодаттю ми спасенні після всього, що ми можемо зробити [виділено автором]” (2 Нефій 25:23). Тому нам необхідно не лише розуміти, що таке Спокута, але

*Старійшина
Юрій Гушин,
територіальний
сімдесятник.*

й щоденно застосовувати цей безцінний дар у нашому житті.

Знання про Спокуту допомагає нам зцілити душі, здолати спокуси, полегшити духовні й фізичні страждання і зцілити душевні рани. Воно дає нам можливість знайти спокій і надію (Алма 7:11; Матвій 8:17), отримати спасіння і покаятися (Геламан 5:11). Завдяки покаянню у нас з’являється необхідність оновлюватися духовно, облишити гріх, очиститися і почати жити заново, повернувшись до евангелії. Повнота покаяння передбачає зміну серця і духовне народження від Бога (див. Алма 5:14). Такі глибокі внутрішні зміни ми можемо відчутти, готуючись до хрищення, до прийняття причастя в неділю і щоразу, коли ми назавжди вирішуємо облишити якийсь свій гріх або звільнитися від провини. Обряд причастя

допомагає нам відмовитися від гріха і завжди пам'ятати про завіт, у який ми вступили з нашим Небесним Батьком.

Завдяки Спокуті можливі воскресіння і життя після смерті (див. Іван 11:25).

Кожна без винятку людина, яка коли-небудь жила на землі, отримує дар воскресіння. У відповідності з планом спасіння кожен, хто з щирим серцем бажає повернутися в Небесний Дім, має таку можливість. А якщо ми заблукали в земному житті, у нас завжди є шанс повернутися на правильний шлях через покаєння, отримати зцілення і мати радість.

Говорячи з Богом лицем до лица, Мойсей побачив кожную душу і кожную частку землі (див. Мойсей 1:27–28), бо в Господа всі вони пораховані (див. Мойсей 1:35). Кожна без винятку душа важлива для Небесного Батька, так само, як і наше духовне благополуччя. У книзі Мойсея говориться: “І Господь показав Еноху все, саме до кінця світу; і він побачив день праведних, час їхнього викуплення, і отримав повноту радості” (Мойсей 7:67). Енох отримав повноту радості, коли побачив, як діє Спокута, а також людей, які прийняли цей дар.

Якою великою може бути

наша радість, коли ми приймаємо Спокуту Спасителя і використовуємо її в нашому житті! Нам необхідно завжди пам'ятати, що наш Небесний Батько та Ісус Христос люблять нас і хочуть, аби ми були щасливими. Вони завжди з нами. І якщо ми будемо наше життя на євангелії, довіряємо Спасителю і опираємося на Нього, то зможемо застосовувати дар Спокути в нашому житті й мати радість. В Ісаї 41:10 говориться: “Не бійся, з тобою-бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правцею правди Своєї тебе Я підтримаю”. ■

НОВИНИ СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ

Створення другого колу в Росії

Наталія Аумейстер, Санкт-Петербурзький Російський кіл

У неділю 9 вересня 2012 року члени Церкви Російської Санкт-Петербурзької місії зібралися в приміщенні Центрального приходу Санкт-Петербурзького округу на особливу конференцію зі старійшиною Расселом М. Нельсоном, членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Зал був переповнений.

Старійшина Гвідо Сенканс, сімдесятник, прочитав офіційне оголошення про створення Санкт-Петербурзького Російського колу і про відповідні зміни в покликаннях. Президентом колу було покликано Андрія Климаша, першим

ФОТО ВОЛОДИМИРА ЕГОРОВА

Старійшина Сенканс оголошує про покликання братів служити в президентстві Санкт-Петербурзького колу. Зліва направо: Борис Леострин, Меружан Багдасарян і Андрій Климаш

радником у президентстві—Меружана Багдасаряна, а другим радником—Бориса Леострина. Патріархом колу став Михайло

Зарецький. Учасники конференції одноголосно підтримали цих братів у їхніх покликаннях, так само, як і покликаних членів вищої ради колу та керівників допоміжних організацій.

Старійшина Сенканс нагадав, що у Священних Писаннях ми читаємо про віру, яка була необхідна для здійснення чудес Ісусом Христом. Якби віри не було, то неможливо було б і здійснювати чудеса. Члени Церкви в різних куточках нашої території з особливою зацікавленістю слідкують за цією подією, і це зміцнює їхню віру в те, що чудеса відбуваються, і вони також можуть побудувати кіл Сіону. Сестра Нельсон порівняла народження колу з народженням малюка. Так само, як малюк приносить світло і радість у дім, новий кіл принесе особливе світло в життя членів Церкви. Але він потребуватиме турботи і зміцнення, як і новонароджена дитина. Потім будь-який малюк, виростаючи, стає дорослим і сам уже може стати батьком. Так і перший кіл у Санкт-Петербурзі в міру зростання і зміцнення стає основою для створення тут інших колів.

Заключним виступаючим був старійшина Нельсон, який згадав кілька фактів з історії організації Церкви в Росії, імена тих піонерів, які проклали шлях, уможлививши створення колу Сіону в Санкт-Петербурзі. Спираючись на ці історичні факти, ми можемо свідчити про те, що з Богом немає нічого неможливого, і ми повинні мати віру в Нього. Зазираючи в майбутнє, старійшина Нельсон сказав, що тут буде багато колів. Прийде день, коли тут буде зведено храм. І це буде залежати від віри членів Церкви, які тут живуть. Кожному з нас необхідно покаятися, а це означає стати навченим, пережити повну перемену серця. І ще одна умова успішної побудови Сіону—втерпіти до кінця. Нам усім слід жити так, як цього вимагає євангелія.

Створення колу—це не кінцева мета, а лише початок нового етапу в розбудові Сіону в нашій країні. ■

Візит старійшини Дона Р. Кларка в Донецький округ

Надія Чебан, Українська Донецька місія, Об'єднаний приход

У вересні 2012 року старійшина Дон Р. Кларк, сімдесятник, разом зі своєю дружиною відвідав Донецький округ. Служитель Господа був посланий, щоб донести актуальне, живе і необхідне для нас послання. З 22 по 24 вересня він брав участь у зборах для носіїв священства, для студентів семінарії та інституту релігії, в суботніх та недільних загальних зборах, а також в навчанні для президентства Донецького округу.

Кожен з присутніх хотів насичуватися Духом Господа, яким були просякнуті всі виступи старійшини Кларка.

Він торкався таких найбільш хвилюючих питань, як: сім'я, шлюб, побудова колу в Донецькій місії, необхідність робити запаси, платити десятину і щедрі пожертвування, уникати кредитів. Знання, отримані нами раніше, набували актуальності й допомагали побачити перспективу у світлі проведеного ним навчання.

Зустрічі з представниками Господа завжди залишають незабутні враження і поглиблюють духовний досвід, допомагаючи членам Церкви приходити до Христа і невідступно наслідувати Його. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Як важливо довіряти Господу

Підготувала Яна Франчекайте, Українська Донецька місія, Об'єднаний приход

В супереч твердженню, що не існує одного-єдиного, призначеного лише для вас супутника життя, Вадим і Аня Кошелеви знали, що є “та особлива” і “той особливий”, яких Бог приготував для них.

Пригадуючи, з чого усе починалося, Вадим каже: “Я

охристився у 18 років, після того як відчув спонукання Святого Духа. Те перше відчуття я не забуду ніколи! Я знав, що це любов Бога. Невдовзі я отримав покликання стати вчителем ЦСО, де на уроках багато йшлося про шлюб. Уже в той час я почав

серйозно замислюватися про вибір супутниці. Тоді ж я запам'ятав слова Президента Гордона Б. Хінклі про те, що цей вибір є одним з найважливіших у нашому житті”.

Готуючись до служіння на місії, Вадим отримав патріарше благословення, в якому йшлося про його вічну супутницю. Він

залишитися лише мрією, адже членів Церкви було небагато. Я молилася Господу про допомогу і про те, щоб зрозуміти, як мені бути гідною храмового шлюбу. Я отримала відповідь на свої молитви уві сні. Бог сказав мені, що є особливий юнак, що він зараз знаходиться далеко, в іншій країні. Він також

займатися сімейно-історичною роботою, і це привело її в Луганськ, де вона знову зустріла Вадима. Він допомагав їй, поки вона знаходилася в незнайомому місті. Згадуючи ці дні, Вадим розповідає: “На вулиці було холодно, і я запросив Аню до себе додому. В якусь мить я відчув уже знайоме сильне відчуття присутності Святого Духа і Божу любов, яка приходить разом з Ним. Саме так було, коли я отримав особисте свідчення про Церкву. У ту мить я знав, що це та сама дівчина”.

Аня поїхала додому, не знаючи про почуття Вадима і не думаючи про те, що їхні стосунки можуть продовжитися. “По дорозі додому щось не дало мені спокою. Я згадувала про Вадима і у мене виникало відчуття, що якщо не буду з ним, то втрачу щось важливе у своєму житті, й не лише в цьому житті”.

Свої стосунки Вадим і Аня вирішили розпочати, запитавши у Господа одне про одного. “Ми вирішили не лише молитися, але і поститися”, — каже Аня. Вадим згадує: “Під час посту я став на коліна для молитви, і в моїй голові прозвучав голос, який процитував повністю той самий абзац з мого патріаршого благословення, де були слова: “Коли ти побачиш її, ти зрозумієш, що це вона”. Вставши з колін, я більше не сумнівався”. Аня теж відчувала, що їм слід продовжувати стосунки.

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

згадує: “Коли я отримав своє патріарше благословення, то знайшов у ньому обіцяння, що, побачивши її, я зрозумію, що це вона. Після місії, зустрічаючись з дівчатами, я шукав духовного підтвердження, але не знаходив”.

У 1999 році Вадим служив на місії повного дня в Англії в той час, як Аня почала свій пошук. “Я хотіла, щоб мій чоловік був членом Церкви,—згадує вона.—У ті роки це могло б

Вадим і Аня Кошелеви з сином Богданом і донькою Евеліною

показав мені рівні духовності— його і мій—і я побачила, що його рівень був набагато вищий за мій. Мені було сказано, що коли я досягну такого ж рівня, ми з ним зустрінемося”.

Перша зустріч Вадима і Ані відбулася на молодіжному вечері в Донецьку. Вадим жив у той час у Луганську і приїхав туди з друзями. Цього разу вони просто познайомилися і провели трохи часу разом.

Невдовзі Аня почала

Про свої зустрічі Аня і Вадим згадують із захватом, вставляючи по черзі фрази: “Ми зустрічалися кожного тижня у вихідні. Я приїздила в Луганськ, а Вадим—у Макіївку”. “Вперше я приїхав до Ані, не розраховавши свої фінанси. Я був дуже збентежений, що довелося у неї позичати гроші”. “Я була дуже щаслива зустрічатися з Вадимом, а його приїзд говорив багато про що! Після роботи він відразу побіг на автобус, 4 години провів у дорозі, стоячи, бо не було місця... Для мене це було доказом його почуттів”.

Але, як розповідають Аня і Вадим, не обійшлося і без випробувань. “Іноді у мене виникало відчуття,—згадує Вадим,—що Сатана дуже не хоче нашого шлюбу, він вселяв усілякі страхи і сумніви”. Аня теж долала певну “смугу перепон”. Молитва буда єдиним способом захисту для Вадима і Ані. Кожного разу, коли нападки Сатани ставали особливо сильними, вони молилися, і тоді приходило втішення, Бог приходив на допомогу, а тьма відступала.

Вадим зробив Ані пропозицію через два місяці після того, як вони почали зустрічатися. Вони запечатали свій шлюб у храмі, і Бог благословив їхню сім'ю двома дітьми. Вадим зараз служить президентом філії в Макіївці, де вони живуть.

Вадим і Аня дуже довіряють Господу, мабуть тому і народилася ця щаслива сім'я. ■

Ми несемо відповідальність за наших дітей

Євгенія Полякова і Сіон Поляков, Дніпропетровська місія, Севастопольська філія

З самого дитинства я бачила, на які жертви йшли мої батьки заради своїх п'яťох дітей. Мама часом засинала “на ходу” від втоми, намагаючись кожній дитині приділити свій дорожчий час, якого у неї завжди не вистачало.

Я почала краще розуміти своїх батьків, коли сама стала мамою. Знання про Спасителя завжди допомагали мені у вихованні наших малюків, яких тепер уже двоє. Навіть коли недосипання і перевтома давали про себе знати, я відчувала, що Небесний Батько завжди поруч, Він підтримує мене і допомагає зрозуміти, що дитинство—це чудова пора, але вона швидко закінчується і мені потрібно встигнути насолодитися усіма благословеннями цього важкого, але прекрасного періоду. Мені хотілося б звернутися до батьків і попросити їх не пропускати чудові миті спілкування зі своїми дітьми та при необхідності надавати їм допомогу. Коли діти ростуть у любові, пізніше, коли вже стануть дорослими, вони подарують вам свою любов. Пам'ятайте: ваші діти—це дар від Бога. Це ваш дорожчий спадок (див. Псалми 126:3–5), і

ми несемо відповідальність за них перед Господом. Намагайтеся присвячувати їм якомога більше часу, сил та уваги.

На мій погляд, краще за все навчати дітей евангелії на прикладі життєвих ситуацій, тоді, коли у них виникають труднощі або конкретні запитання. Коли нашому найстаршому синові Сіону виповнилося кілька місяців, я почала читати йому дитячу Книгу Мормона. Звичайно, спочатку моє читання супроводжувалося лише його агукуванням і солодким сонним сопінням, але з часом це стало хорошою традицією.

Зараз Сіонові 5 років, і читання Священних Писань—невід'ємна частина кожного дня його життя. Тільки зараз воно супроводжується питаннями і обговоренням спільно прочитаного уривка. Щоб навчитися повною мірою розуміти евангелію, необхідно все наше життя, адже знання даються нам “рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи” (2 Нефій 28–30), тому так важливо починати цей шлях з самого дитинства, коли наші маленькі брати і сестри дуже сприйнятливі до пізнання істини.

Сіон П.

Для Сіона читання Священних Писань, відвідування церкви, сімейні домашні вечори—все це природно. Він практично не відчуває страху і не бентежиться перед причасним залом, наповненим людьми, коли в пісню неділю виходить поділитися своїм свідченням.

Зовсім недавно йому дали доручення виступати на причасних зборах. Ось що наш син розповів про цей досвід: “До мене підійшов президент Лобода і дав аркуш з назвою виступу “Що значить для мене Ісус Христос?” Я зрозумів, що повинен буду виступати на зборах. Це був мій перший виступ. Мама мені допомагала підготуватися. Коли мене запросили на трибуну, я відчув у собі силу та впевненість, що у мене все вийде. Мені було приємно дивитися на всіх присутніх у залі. Я бачив, що мене уважно слухають. Було дуже тихо, я навіть спочатку

трохи розгубився, але мама підійшла до мене, і я продовжив свій виступ. Коли я закінчив і пішов через весь зал до мами, то всі тихенько казали “дякую”. Я відчував велику радість. А ще мені подобається диригувати для всіх, коли грають гімни. Це допомагає нам гарно співати. Кожної неділі сестра Виноградова приносить маленькі листочки з цитатами зі Священних Писань і просить мене роздати кожному, хто приходить до нас у церкву. Це важливе доручення, тому що не можна нікого пропустити, потрібно, щоб усі могли це прочитати. Мені дуже подобається допомагати іншим людям, і я знаю, що Небесний Батько радіє цьому”.

Я щаслива, що наші діти ростуть у Церкві, однак саме нам, батькам, Господь довірив їхнє виховання, і ми несемо відповідальність перед Господом за них. ■

Вибирайте шлях ВІЧНОГО ЖИТТЯ

Надя М., Дніпропетровська місія,
Сімферопольська філія

Мій улюблений вірш зі Священних Писань—2 Нефій 10:23: “Тож звеселіть серця свої, і пам’ятайте, що ви вільні діяти за своїм бажанням—вибирати шлях вічної смерті або шлях вічного життя”.

До того як ми прийшли на землю, Сатана не хотів, щоб у нас була свобода вибору. Він хотів змусити нас робити на землі те, що хоче він. Але Небесний Батько розумів, що для нас важливо навчитися приймати рішення самостійно.

Я знаю, що завдяки кожному моєму рішення я наближаюся до нашого Небесного Батька. Бог дає нам мужність і мудрість використовувати свободу вибору. Це не завжди просто, але якщо ми навчимося використовувати дану нам Богом свободу волі, то ми зможемо отримати найвеличнішу нагороду—вічне життя, і будемо піднесені в останній день. ■

Надя М.

На місію всією сім'єю

Старійшина і сестра Петерсон,
Російська Самарська місія

У будь-якому куточку світу є гідні брати і сестри, які живуть за євангелією і виявляють віру, здійснюючи добрі справи й щоденно докладаючи зусилля, щоб бути хорошими християнами. Ми б хотіли розповісти про сім'ю Долгових з Тольятті, Російська Самарська місія. Усі вони, батьки—Євген та Зоя, і сини—Станіслав і Дмитро зараз служать на місії.

Сім'я Долгових дізналася про Церкву, як і багато з нас, завдяки іншим людям. Ось що розповідає брат Долгов: “Історія нашого навернення почалася в 1996 році. Дружина побачила Книгу Мормона на роботі, на столі у начальника. Оскільки вона лежала розгорнута, Зоя проглянула кілька сторінок, і вони нагадали їй Біблію. Однак начальник нічого не став розповідати їй про цю книгу”.

Сестра Долгова додає: “З 1995 по 2001 рік я цікавилася різними конфесіями, перебуваючи в пошуках свого духовного шляху. І ось у квітні 2003 року під час відрядження до Києва я випадково познайомилася з членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів—Ольгою Василевською, з Ульяновська. Ми з нею жили в готелі в одному номері й проводили багато часу разом. Вона відрізнялася від решти високими моральними принципами і праведною поведінкою. Кожного дня в номері вона красиво співала гімни і читала свої вірші. На прощання вона подарувала збірку своїх віршів. У серпні 2004 року вранці після нічної зміни я йшла додому і зустріла знайому—Тетяну Кондратьєву, яка запросила мене на богослужіння у філію. Я прийшла і познайомилася з місіонерами. Там я знову побачила Книгу Мормона і відчула велике благоговіння. За кілька днів я запросила місіонерів до нас додому, щоб познайомити їх з синами. Ми були в захопленні від цих юнаків, і нам захотілося стати схожими на них. Кожного

разу ми з нетерпінням чекали на нову зустріч з ними. Старійшини Френдсен, Бек і Анделін провели з нами шість потрібних уроків, і ми з синами прийняли рішення христитися. Це було 1 листопада 2004 року. Чоловік прийшов до Церкви через 2 роки, у 2006. Він охристився 15 квітня”.

Коли ми приїхали служити на місію в Росію, то стикнулися з тим, що нам було не легко швидко адаптуватися в місцевій культурі, вписатися в неї і відчувати себе потрібними. Сім'я Долгових допомогла нам вирішити цю проблему. Одного разу під час зустрічі вони сказали, що готові служити на місії, причому всі члени сім'ї хочуть вирушити на місію одночасно. Як ви здогадалися, ми разом з ними стрибали від радості й плакали від щастя.

Брат Долгов так пояснює, чому вони всі разом захотіли служити на місії: “Ми відстоюємо єдність у сім'ї і намагаємося робити все узгоджено. Ми хочемо служити одній меті. Впевнений: у нас не буде часу сумувати за нашими синами, тому що ми будемо займатися Божою роботою двадцять чотири години на добу, сім днів на тиждень, а з дружиною ми навіть будемо проводити більше часу разом. Місія об'єднує людей, об'єднує сім'ї і створює Сіон. Ми сподіваємося, що наше служіння на місії допоможе людям згуртуватися в служінні і ще більше зміцнить сім'ї там, де ми будемо служити”.

Сестра Долгова продовжує: “Мої улюблені вірші в Ученні і Завітах: “Отже, якщо ви маєте бажання служити Богові, вас покликано до роботи; Бо знайте, ниви вже білі для жнив; і ось, той, хто встромлює серпа з усієї сили, той складає про запас, так що він не гине, але приносить спасіння своїй душі” (УЗ 4:3–4). Я також бажаю допомогти людям прийняти духовну їжу і стати щасливими”.

Станіслав додає: “Якось я почув виступ Президента Гордона Б. Хінклі про те, що кожен гідний носій священства повинен відслужити на місії, і це мене дуже надихнуло. З того часу, як я став старійшиною, я вважаю це своїм обов'язком”. Дмитро каже про своє рішення стати

ФОТО СТАРІЙШИНИ ПЕТЕРСОНА.

Сім'я Долгових з листами, де сказано про їхнє покликання.

місіонером: “Це заповідь. Яскравим прикладом для мене також були старійшини, які нас охристили. І я вірю, що місія буде хорошим досвідом самостійного життя”.

Упродовж кількох місяців сім'я Долгових відвідувала курси підготовки місіонерів. Кожен урок починався з повторення мети місіонерської роботи, яку всі вони вивчили напам'ять: “Запрошувати людей прийти до Христа, допомагаючи їм прийняти відновлену євангелію через віру в Ісуса Христа і Його Спокуту, через покаяння, хрищення, отримання дару Святого Духа, щоб витерпіти до кінця”. Хорошу допомогу і підтримку сім'я отримала від свого приходу, який називається “Нове місто”, його президента Тимофія Бушуєва. Ми також допомагали сім'ї Долгових готуватися до місії. Сім'я щоденно вивчала Священні Писання і всі разом вони молилися одне за одного. Вони навчилися ставити хороші запитання і навчати з Духом. Часто вони допомагали проводити уроки з місіонерами, працювали з менш активними членами Церкви, дзвонили тим, кому потрібна допомога, і з радістю кожної неділі зустрічали зацікавлених. Ми із задоволенням спостерігали за тим, як вони навчають одне одного і на практиці застосовують отримані навички.

Девіз кожного члена сім'ї Долгових такий: “Отже, о ви, хто починає служіння Богу, дивіться, щоб ви служили Йому всім своїм серцем, могутністю, розумом і силою, щоб могли ви стояти безвинними перед Богом в останній день” (УЗ 4:2). Вони хочуть втілити цей девіз у життя, служачи на місії всією своєю дружною сім'єю.

Брат Долгов—людина твердої віри у своїх

переконаваннях і в керівництві сім'єю. До місії він служив у президентстві філії. Сестра Долгова—співчутлива, любляча, як ангел. Вона завжди насамперед думає про інших. Стас—людина діла, на яку можна покластися. Діма любить усім допомагати і завжди піклується про оточуючих. Він той, хто об'єднує людей, а якщо комусь потрібна рука допомоги—Діма завжди поруч.

Які їхні сподівання щодо свого служіння? “Наша відповідь,—кажуть вони,—міститься у таких віршах: “І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покаяння цьому народові, і ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею у царстві Мого Батька! І ось, якщо ваша радість буде великою з однією душею, яку ви привели до Мене в царство Мого Батька, якою великою буде ваша радість, якщо ви приведете багато душ до Мене” (УЗ 18:15–16). У майбутньому ми дивимось з оптимізмом і сподіваємося, що плодів наших трудів буде набагато більше”.

1 жовтня 2012 року президент Російської Самарської місії Ральф Д. Сарторі рукопоکлав Станіслава і Дмитра Долгових на служіння в якості місіонерів. Це був хвилюючий момент для всієї сім'ї. Президент Сарторі зазначив: “Благословення, які супроводжують місіонерське служіння,—величезні! Благословляються сім'ї і зміцнюються свідчення. Немає величнішої роботи, ніж запрошувати інших прийняти нашого Спасителя Ісуса Христа і слідувати за ним”. До від'їзду в січні 2013 року до Центру підготовки місіонерів у Мадриді, Іспанія, Стас і Діма служили в Російській Санкт-Петербурзькій місії. Старійшина Станіслав Долгов буде служити в Українській Дніпропетровській місії. Старійшина Дмитро Долгов поїде в Українську Донецьку місію. 26 жовтня 2012 року брат і сестра Долгови були покликані на служіння в Балтійську місію.

Сім'я Долгових, як і всі ті, хто виконує заклик пророка іти у світ і ділитися євангелією Ісуса Христа, допомагає рухати вперед справу Сіону. ■